

дането на това, което сме спечелили досега чрез сполучливи боеве.

З. — Не знамъ.

Б. — При това положение на нѣщата у насъ не бѣгълци отъ фронта, а нѣщо повече предвиждамъ азъ: свършване на войната при пълень крахъ за насъ. Крахъ на фронта и крахъ на единъ голѣмъ нашъ националенъ идеалъ, за който се оказахме неподготвени, презъ едно такова велико време, каквото преживява днесъ свѣтътъ.

З. — Все така замислено: — Да.

Б. — Но... на въпроса за твоя синъ. Ти трѣбва да намѣришъ начинъ да му помогнешъ.

З. — На моя синъ азъ не мога вече нищо да помогна.

Б. — Тѣй ли? Тогава азъ ще му помогна. Той е изъ балкана, гдето ние експлоатираме гори и азъ ще го взема при себе си, за да го запазя до свършването на войната, а следъ войната — ще видимъ.

З. — Става. — Ти ме изненадвашъ. Сигуренъ ли си въ това, което говоришъ?

Б. — Сжщо става. — Ти знаешъ, че азъ праздни приказки не приказвамъ. Единъ мой работникъ е въ постоянна връзка съ група бѣгълци, въ която е и синъ ти, и на която група моятъ работникъ често носи хлѣбъ.

З. — Наистина ли?

Б. — Това ти съобщавамъ повѣрително, защото нѣмамъ интересъ да издавамъ тази група бѣгълци, повечето отъ които сж отъ мѣста съседни на моитѣ горски сѣчища и биха могли да ми създадатъ голѣми неприятности.

З. — Тогава... ти заслужавашъ довѣрието ми, щомъ се явявашъ при мене и съ такава грижа за моя синъ, на когото дори и името не желяехъ да чуя.

Б. — Нѣщо повече... Азъ и безъ това дадохъ нѣкои нареждания за него, следъ като узнахъ, че началникътъ на тази група бѣгълци е именно твоятъ синъ Митко.

З. — Какъ? Синъ ми Митко началникъ на група бѣгълци? Това е съвсемъ ново за мене.

Б. — Какъвто и да бжде той, азъ го вземамъ вече подъ свое покровителство. Азъ ценя приятелитѣ си. А въ замѣна пкъ искамъ отъ тебе уреждането на моитѣ